

le-a produs armata noastră nu au fost așa de mari cum se pretinde? Înnămoliți în perspectiva convenabilă adversarilor, sintem astfel anihilați, eșuați pe piste de diversiune. Nu mai știm că nu din cauza alianței cu nemții a reprimat regimul Antonescu evreii, ci că și din cauza lor (în vederea eliberării de ei, similară eliberării teritoriilor pierdute) s-a aliat el cu nemții. Și nici că nu din dragoste pentru sovietici ne-au servit evreii porția de război de după 1944...

Sint relative reperele? Atunci să-l adoptăm pe cel ce ne convine, în lupta pentru apărarea/salvarea drumului propriu (dacă mai constituim o ființă colectivă) [...]. Întregul eșafodaj al unei teorii depinde de axiomele puse (alese, postulate) la temelie. Dacă alegi comunitarismul național, legitimitatea rezistenței față de năvălirile străine vine de la sine. Dacă alegi universalismul anațional, împotriva față de străini apare ca barbaric. Aderenții la comercialism nu vor vedea nimic urit în ocuparea orașelor de către musafirii evrei. Între categoriile contrapuse, confruntarea de sensuri este luptă ideologică și singurul lucru care are rost este negocierea conviețuirii, astfel încât părțile să tranșeze conflictul de interese. Fiecare comunitate își plămădește perspectiva, avind dreptatea ei, care nu are nevoie de aprobarea comunităților rivale sau a judecătorilor oculte ai istoriei [...]. Nu se poate evita această raportare relativă la postura fiecărui om/popor/ neam / trib / grupaj etc. [...] E firesc ca urmașii evreimii ce a descălecat cuceritor în România să supureze o propagandă în care strămoșii lor apar ca emancipatori, modul rapace în care s-au descurcat fiind învăluit în ceață protectoare. Dar e o obrăznicie să se impună urmașilor iobagi, prinși în plasa schemelor de exploatare economică, să le împărțescă viziunea colonială despre evoluția României. Aș putea merge pe

acest drum, lângă atîția cerșetători, dacă nu m-ar soma din mormînt bunicii (Iordache Roșca din Cordăreni, Gheorghe Vatamanu din Vorniceni, Ion Ungureanu din Șendriceni)... Ai noștri au trăit un destin aspru, pe care chiar și cercetarea genealogică îl relevă (prin mulțimea copiilor morți prematur), realitate pe care bibliografia naționalistă o reflectă consecvent/consistent:

1. Ocupînd orașele, într-o perioadă în care țării români erau încă prinși în lanțurile iobăgiei, evreii au prosperat făcînd comerț cu sclavii liberi [...]. A existat un „antisemitism” economic pregnant și firesc, din partea unui popor jefuit și umilit la el acasă.

2. [...] E stupid să petindem că evreii nu au primit lovituri dinspre tabăra noastră, între 1940 și 1944, după un veac de înfrîngeri de către întreprizii coteropitori. Așa se întîmplă în orice înfruntare istorică, cum a încercat să explice Paul Goma.

3. [...] Trebuie să luăm notă de exasperarea la care a fost adus românul de o căpușă seculară [...].

4. [...] Atîta timp cît fiecare popor (ca și fiecare individ de altfel) denunță numai crimele făcute contra lui, nu și pe cele comise de el, nu avem de ce face excepție, pretîndu-ne la umiltoare ritualuri [...].

Stăpâni pe informații, pot susține orice, încropind simulacre de dovezi. Nu există precizările ce se impuneau privind sursele de date care au stat la baza raportului comisiei Wiesel. Au tras o concluzie neverificabilă, asumată de slugoii de serviciu. Am studiat bazele de date de revendicări evreiești accesibile pe Internet. Sint vreo 170.000 de dosare, în care se reclamă diverse persecuții, rare fiind cazurile unde apare „perished”. Concluzionăm că aici sint repertoriare pretențiile supraviețuitorilor, adică a 170.000

din cei 400.000 care au scăpat. **Dar unde sint listele nominale (cu trimeri la fișele doveditoare) pentru cei alți 400.000, care ar fi murit asasinat?!!!! Cum e posibil ca ele să nu fie verificate/expuse, din moment ce se găseu în aceleași registre ale lagărelor (obținute de la București sau Moscova) care formează înregistrările bazei Claims?** Este nejustificabilă această absență - confruntată cu concluzia comisiei Wiesel, care trebuia să se raporteze la o sursă solidă de date, pe baza căreia să poată cere bani pe cap de victimă. Și care alta ar fi, în afara registrelor care au format baza Claims? De ce s-a ascuns lista morților, cînd se pretinde asumarea cifrei de către statul român, ca baza de plată pentru despăgubiri? [...]. Lucrurile devin țîpător de clare. Dar a le semnaliza poate antrena ani grei de pușcărie... Q.E.D. [...].

Am repertoriat în acest segment luările de poziție împotriva așezării evreilor peste români (să le spunem „antisemite”, dacă numai așa putem scoate călușul din gură). La timpul lor, ele au format atitudinea majoritară, exprimată public. În formarea acestui mod de a vedea penetrarea evreiască a avut un rol viața (contagierea) culturală a epocii respective, dar e clar că denunțarea invaziei evreimii exprima viziunea de jos, produsă de constatările vieții de rînd din teritoriu.

Cu totul alta este situația valului actual de contagiare propagandistică, rezultat al campaniei de re-educare anti-antisemită. S-ar putea alcătui/contrapune și un catalog al aderării unor români la ideologia cosmopolitismului (și chiar a combaterii, cu orice preț, a antisemitismului) - atitudine tot mai la modă azi. Aparent s-a produs o cotire civilizațională, o transformare a sensului partajat, sub presiunea timpului/istoriei. În fapt, e vorba de cu totul altceva, de ceva înspăimîntător.

Și nu mă refer aici la agenții propagandei filosemitice sau la profitorii condeiului, care scriu orice le aduce ceva pe masă; ci la masa celor impregnați cu noul sens corect, tot mai groasă, pe măsură ce măsurile de educare orweliană își fac efectul.

Ce nu e în regulă cu această mutație, care nu mai poate fi considerată un caz de plasticitate naturală a procesului de plămădire a sensului colectiv?

1. Faptul că funcționează întru acoperirea unor pungășii suportate docil de o populație inertă, ce nu mai denunță pe cei ce o jefuiesc [...].

2. Faptul că românii sint dopați (de liderii lor culturali!) cu idei contrare intereselor lor naționale

3. Faptul că se ascund faptele petrecute - în flagrantă contradicție cu teoriile ce pretind a le interpreta.

4. Absurditatea telor respective (că românii, fără nici un motiv, s-au apucat de asuprit/măcelărit evreii).

Avem o situație de maximă expresivitate, care ne indică o devoluție a speciei umane, în direcția scăderii discernămintului [...].

E de văzut ce-or fi crezînd românii de rînd din propagandă anti-românească cu care sint inundați/infestați. Și de încercat a menține luminițe aprinse, în noaptea ce se instalează metodic.

Dincolo de îmbolnăvirea conștiinței noastre comunitare, asalul la memorie produce o decădere spirituală. Proștiți, nu mai știm că tot ce trăiește o populație într-un moment al istoriei nu se judecă (evaluează) din perspectiva altei epoci și nu se penalizează retroactiv. E o falsificare a drumului civilizației. Dar cei ce o comit știu ce fac, ce urmăresc; ei acționează metodic.

Trăirea naționalistă nu a existat, pînă de cu-

rînd. E o creație romantică, căreia poate i-a sunat ceasul, urmînd a fi evacuată, pentru împlinirea agendei mondialiste. A venit la noi la 1848, copil al revoluției, o dată cu întoarcerea feciorilor de boieri masonizați. Sint dureros de expresive relațiile călătorilor prin țările române, care nu găsesc semne de demnitate/conștiință națională, la începutul veacului 19 - urmare a perioadei de afirmare și fanarism. Catalizată de acțiunea celor ce aveau pe agendă distrugerea imperiilor, aspirația națională s-a infiripat însă; și a contagiast sufletele, dovedindu-și vitalitatea/viabilitatea, în acea etapă a istoriei. A fost un fruct semnificativ al comunității noastre, o floare fragilă, răpusă de tropătul nemilos al veneticiilor care ne-au călcat în picioare, hotărîți să reușească. Chiar dacă etosul naționalist va ieși acum din scenă, nu are rost să-i condamnăm pe aceia care l-au creat și trăit. A porcăi dedicarea înaintașilor noștri sau a-i lăsa spurcați dinspre prezentul mercantile e o josnicie colectivă. Dragostea candidă e o fază din viață și e stupid/perdant să o condamnăm (la comandă!), dinspre bătrînețe.

Am văzut legile care ne interzic aprobarea/justificarea ostilității înaintașilor noștri față de evreii invadați. Orice am crede în intimitate, în public va trebui să admitem că toți înaintașii noștri români au greșit, că nu au înțeles ce trăiesc, ca să nu riscăm încercarea. Purtați de apele internaționalismului și osmotismului mondializant, trebuie să ne supunem și ucuzurilor ce fac jocul naționaliștilor evrei, contra naționalismelor concurente? Vom admite punerea la index a pedecesorilor care s-au opus năvălirii, fără ca măcar să știm ce au spus?

Hai să vedem ce nu avem dreptul să aprobăm. Și de ce.

VA URMA

POP MARTIAN (1864)

PROPRIETATEA ȘI NAȚIONALITATEA și o ochire în marea chestiune a jidanilor (II)

De ce nu trebuie vîndut pămîntul la streini

În mâile proprietarilor de pămînt stă puterea

Una din cestiunile principale economico-politice ce se află puse pe tapet, este: dacă e bine sau nu să se admită străinii a avea proprietăți nemiscătoare în țară, înainte de a se împămînteni? Acestă întrebare s'a făcut în Cameră sub modestă formă de propunerea unui amendament privitor la esplanța § 379 din regulamentul organic, carele opresce pe străini de a avea proprietate de moșii [...].

Presă a fost mai sinceră decît autorii amendamentului susmenționat. Ziarul **Independența**, în No. 11 (anul 1861) a resumat cu o chiaritate fără rezervă, argumentele ce se pot invoca pentru împotrîntarea străinilor care n-au naturalizația cea mare, prescrisă de lege. Aceste argumente au devenit stereotipe pentru toți cei ce sunt de aceeași opinie; pentru aceia, noi, în pertractarea cestiunii, vom cita aceste temeuri astfel precum le găsim în numitul ziar.

Plec la combaterea acestor argumente, avînd credință tare, convingerea chiar, că pentru desvoltarea materială și intelectuală a țării, este neapărat ca să existe proprietăți și proprietari mari, de mijloc și mici. În armonia economică și etică a unei societăți ce aspiră la o civilizațiune mai înaltă, moșiile mari și proprietarii lor au un rol foarte însemnat. Acestui rol trebuie să se conforme ei, sub pedeapsa urmărilor ce nasc din nepăsarea omului de legile ordinii providențiale [...]. Această datorie poci zice instinctivă, este germinale din care răsare cultura materială și morală a popoarelor. Cu cât e mai desvoltat simțul acestei datorii, cu atît roadele ei bine făcătoare (cultura) devin mai generale, armonia economică și socială mai statornică.

Deci, avînd această credință și convingere: dacă în argumentarea noastră pentru a susținea neadmiterea străinilor la proprietate de moșii române, vom arăta că de puțin se înțelege la noi datoria de proprietari către țară: nu o facem din o ranchiună asupra acestei clase, a căreia „causă de a fi” o recunoaștem că este în interesul cultural și material, ci pentru că este mai bine să ne lămurim prin desbateri decît prin pagube, și să ne spălăm noi, și la trebuință unii pe alții, decît se ne spele pe noi toți, maștera mîna a străinului [...].

Este drept că nu avem destule capitaluri pentru a putea introduce ameliorații în toate ramurile industriei naționale. Dar această împrejurare este efectul, iar nu cauza nenorocirilor noastre economice. Causa răului este nemernicia noastră. Nu numai că nu am fost și nu suntem în stare de a înmulți capitalurile prin producție, dar nici pe cele produse nu suntem în stare de a le păstra, nici macar a le cheltui într'un mod folositor, dacă nu publicului, cel puțin folositor persoanei cheltuitorului [...].

Absentismul avuților noștri proprietari lipses-

DIONISIE POP MARTIAN (1829-1865) a fost statistician și economist român, inițiator al școlii economice protecționiste și al conceptului de patriotism economic.

S-a născut în 1829 în satul Ponor din județul Alba, în Munții Apuseni, într-o familie de moși. Studiile primare le-a făcut în satul natal, apoi a urmat seminarul ortodox de la Sibiu și Blaj. În timpul revoluției de la 1848 (la doar 18 ani) a fost unul din apropiații lui Avram Iancu, fiind însărcinat de acesta cu stabilirea unei tabere de luptători la Cămpeni.

A fost primul director al Oficiului Central al Statisticii din România, înființat de el cu sprijinul domnitorului Alexandru Ioan Cuza. A organizat primul recensământ modern din România în 1860. A susținut înfăptuirea reformei agrare din 1864 și emanciparea țăranilor, iar boierimea o vedea ca pe o clasă complet depășită. Agricultura era pentru el „principala și mica noastră industrie”.

O contribuție importantă adusă de Marțian gândirii economice românești a fost cea legată de ideea de „capital uman”, pe principiul că „educația trebuie să fie învățămîntul vieții”. Despre instrucția și educația economică spunea că este „garanția integrității naționale”, că este imperativă crearea de școli comerciale și a unui învățămînt politehnic adaptat cerințelor industriei și că „munca în serviciul științei asigură triumful omului asupra naturii”.

A fost un bun cunoscător al chestiunilor economice de pe plan internațional și era convins de necesitatea unui răspuns protecționist adecvat

ce agricultura nu numai de ajutorul capitalurilor, dară și de sprijinul moral, carele e mai prețios de cît cel pecuniaru, căci numai influența morală va mîntînea între clasele economice ale societății acea simpatie mutuală care atît e de importantă pentru pacea publică.

Înțeleg trebuința de a atrage capitalurile, însă nu înțeleg că această trebuință este necondiționată. Să facem o deosebire între trebuințele țării și a le națiunei. Țara, ca pămînt și obiect de exploatațiune, are o trebuință necondiționată de capital pentru a produce. Dar națiunea care se află în proprietatea pămîntului țării și'l lucrează, bine sau rău, produce însă destul pentru trebuințele sale, ba și ceva prinos; vîzînd că pămîntul ar putea produce de 5 ori atîta cu intervenirea unuia capital străin, însă cu condiția ca străinii să esproprieze pe fiii țării din moșii - cred că sub asemenea condiții, națiunea cu indignațiune ar declina „puternicul ajutor al capitalelor străine” și ar preferi mai bine a fi de 5 ori mai săracă, dar proprietară a pămîntului, decît espropriată în țara sa, a privi cum moșiile ce au fost odinioară ale fiilor ei, mai tîrziu vor produce noilor proprietari de 5 ori mai mult. Ce folos? Acest mai mult, nu ar fi al ei. Țara română nu ar fi a Românilor! Și dacă poate și-ar mai păstra numirea, aceasta ar fi numai tolerată de noii proprietari pînă la o ocaziune oarecare.

Cititul articol al **Independenței** zice: „credem că cu cît vor fi mai mulți capitaliști în țară și cu cît pămîntul nostru va dobîndi mai mare valoare, cu atît avuția națională va fi mai mare și va crește, și astfel vom fi în stare a face acele lucrări și acele instituțiuni, carii desvoltează o națiune, o pune pe calea progresului și a civilizațiunei și o face puternică și mare” [...].

dat tendințele economiilor dezvoltate de a deschide noi piețe în țările subdezvoltate, sub stindardul „comerțului liber”. S-a împotrivit atunci cînd Cuza a proclamat adoptarea liberului schimb, argumentînd că în timp ce toată Europa salută mișcarea guvernului român, Anglia și Franța nu încetaseră o clipă să fie protecționiste.

Bolnav de tuberculoză, a plecat la Mînchen în speranța de a-și găsi vindecarea, însă a murit la 2 iulie 1865, la doar 36 de ani, în capitala bavareză. Din cauza lipsurilor materiale, corpul lui nu a putut fi adus în țară și a fost înmormîntat la Mînchen. Mormîntul nu a mai putut fi găsit niciodată.

Cartea din care publicăm aceste extrase (și pe care n-o veți găsi în nicio referință bibliografică de specialitate) a apărut la un an după moartea lui și analizează, așa cum se arată și în **Cuvîntul înainte** al editorului de atunci, „două chestiuni capitale care cuprînd în sine soarta națiunei române, și anume: chestiunea jidanilor și chestiunea admiterei streinilor nenaturalizați la cumpărarea teritoriului român”. Textele sunt extrase din „analele economice ale regretabilului și învățatului nostru economistu Marțianu, fostul Director al statistice. Scrierile lui Marțianu - mai arată editorul - înfățișază prototipul ideilor românești, și nu putem recomanda studiului celor ce se interesează a cunoaște starea și ranele României, și a se inspira de ideile mîntuitoare statului Român, nu putem recomanda o sorginte mai fericită, decît analele economice ale acestui român de scumpă aducere-aminte”.

o pune - după cum zice **Independența** - *pe calea progresului, a civilizațiunei și o face puternică și mare* - am aratat cine este de vină [...].

Se presupunem că s'a dat libertate străinilor de a cumpăra pămînt sau imobile în țară. O companie puternică stă gata și pîndesce această ocazie. Să presupunem ceia ce se scie din altă parte că este adevăr - cum că guvernul puterii vecine se silence prin tote modurile a'și mări interesele în Principate [...]. Pentru ca să poată câștiga o asemenea ocaziune și o causă de Interveniune, un stat carele de secolii lăcomesce după aceste țări, credeți că nu e capabil de a jertfi vreo câteva milioane cu cari poate impropria pe toți amatori noștri de a-și vinde moșiile pentru

a se plăti de datorași sau de a se retrage la Paris ca rentieri pe viață? Consultați istoria provinciei Posen în Prussia, a Bohemiei și a altor provincii austriace [...].

Față cu aceste fapte mai mult de cît instructive, noi lăsăm să apreciere fiecine, cît de salutară ne poate fi credința mai sus citată: „că cu cît străinii vor avea mai multe interese în Principate, cu atît esistența noastră politică va fi mai asigurată”.

Această axiomă vrea se ne zică: că pentru ca să 'mi asigur mai bine existența casei, nu am remediu mai bun decît să fac cît se poate mai mulți străini părtași în proprietatea ei. Mi se pare că deja prea mulți străini au prea multe interese în această țară, și de prea marea lor sollicitudine de aceste interese, nu mai pot respira liber interesele națiunei indigene! [...].

Nimic mai curios de cît pretenția că „pentru că Englesulu ar stăpîni pămîntu în Principate, acest pămîntu pentru aceia nu ar deveni Engleterre, ci din contra Englesii ar deveni români buni”. Aceasta va să zică: că nu omul dă naționalitate pămîntului, ci acesta dă naționalitate omului.

Amărită ființă ar fi omul, dacă caracterul său l'ar primi de la inerta masă. Au grajdul și paile de Bucuresci vor face din calul englesu sau arabu, un cal de rasa țării unde au crescut paele, sau de aceleși calități ce le are calul de sub seaua doboranților noștri? Nu, nici o dată! Calul engles, cal englesu rămîne, și numai prin mai multe generațiuni, prășila lui poate degenera și deveni calu identificatu cu caili țării. Și oare naționalitatea omenilor e mai puțin tenace decît a vitelor cari nu au nimic sprijin în ideea de rasă, ci ea exprimă curatu fizicele lor calități? Presupunem mai multă logică omenilor și încă omenilor de stat, decît ca să mai avem trebuință de a continua demonstrarea, arătînd absurditatea de a subordina ființa omului la un ce, atît de accidental și secundariu ca posesiunea unei părțicele de pămînt.

Niciodată Românii nu va deveni acela ce pentru o părțicică de pămînt și-a renegat naționalitatea. Ideea de naționalitate numai acela o are tare înrădăcinată, carele crede că în vinele lui curge sîngele unei tradițiuni strămoșesce pe care a o realiza simte că e datoria pietoasă către părinții lui. Credeți sau aveți paciența de a consulta istoria și a vă convinge, că acei români sau patrioți cari s'au făcut patrioți din motivul amurului asinului de grajdul în care capătă nutreț mai bun [...], acești omenii chiaru cu aceiași ușurință vor fi cei mai buni patrioți ruși sau nemți, îndată ce acestu pămîntu ar reprezenta naționalitatea rușilor sau a nemților prin ajungerea guvernului țării în mâile Rusiei sau Austriei.

Pop Marțian, „**PROPRIETATEA ȘI NAȚIONALITATEA și o ochire în marea chestiune a jidanilor**”, Bucuresci, Typographia Națională 1866

